

SILVIA GRÁCOVÁ

OD
KÁ
ZA
NÁ
NÁ
LÁS
KU

MARENČIN PT

Odkázaná na lásku

Silvia Grácová

Odkázaná
na lásku

MARENČIN PT

Copyright © Silvia Grácová, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2024
Layout © Marta Blehová, 2024
1029. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1210-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1211-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1212-6 (ePub)

Červená fiatka zaparkovala na konci parkoviska. Asfaltu sa dotkli biele tenisky, nasledovali ich dlhé nohy končiace v riflových šortkách. Za nimi pokračovalo biele tielko a Natáliina bledá tvár pokrytá tieňom pochybností. Dlhý vrkoč ryšavých kučier si prehodila na chrbát, zo sedadla spolujazdca zobrala malý batoh a vybrala sa k pumpe. Nutne potrebovala na chvíľu zastať a pokojne sa nadýchnuť. Cítila vzrušenie ako na úteku a zároveň bola plná obáv zo svojho cieľa. Kúpila si cappuccino a kus čokoládového koláča, sadla si na lavičku na odpočívadle a len tak pozorovala ľudí. Uvažovala, kam všetci smerujú a čo na nich v cieli čaká. Či je to niekto výnimočný alebo aspoň niečo príjemné. A čo čaká na ňu?

Jedno vedela naisto. Bratislava a vysoká škola. Avšak po správnosti by tu mala sedieť s Tomášom. Ona pohodlne usadená na sedadle spolujazdca, on by ju mal nežne hladkať a usmievať sa, keď si budú maľovať spoločnú budúcnosť v ich spoločnom byte. Namiesto toho behala pohľadom po cudzích ľuďoch a z tašky jej trčal papier s rezerváciou na tri noci v hoteli Ibis, čo podľa

nej malo stačiť na to, aby si našla bývanie a semester začala už pekne zabývaná. Od zajtra mala dohodnutých niekoľko obhliadok a dúfala, že niečo ju očarí rovnako ako byt, čo si vybrali s Tomášom. V duchu si zapriala, aby mu na okne pokapali všetky muškáty, keď sa tam nastáhuje s Petrou.

Natália dopila kávu a vybrala sa odškrtnúť posledné kilometre do cieľa.

Na recepcii dostala kartičku od svojej maličkkej izby, vyniesla si hore svoje dva kufre, dala si rýchlu sprchu a vyvalila sa na posteli, aby nahádzala zajtrajšie adresy do navigácie.

V meste nikoho a nič nepoznala, ale rozhodla sa odvážne vyraziť von, preskúmať aspoň pár blízkych uličiek a nájsť si niečo na večeru. Prechádzala sa po Obchodnej, vošla do kníhkupectva nadýchať sa tej najlepšej vône, akú si vedela predstaviť a nakoniec si kúpila kebab a užívala si, že nikto nekomentuje jej nezdravý výber a nevhodne neskorý čas na jedlo. Chcelo by to víno, ale nechcela riskovať, že by ráno vyzerala ako nedôveryhodná osoba. Tak si teda kúpila kolu a vrátila sa na hotel. V posteli sa pohodlne rozložila a napokon zaspala s otvorenou knihou na hrudi. Z pekného snívania ju ráno zobudil budík.

Natália z kufra vybrala nádherné červené letné šaty s drobnými kvietkami, sandále na nízkom podpätku a svoj slušný výraz, ktorý mal hovoriť „budem dokonalá spolubývajúca“, doplnila jemným mejkapom a rozpustenými kučermami.

Pri tretej neúspešnej obhliadke za jeden deň si povedala, že si to víno mala kúpiť už včera a aj keď vtedy odolala, dnes je určite ten správny deň poddať sa. Napriek svojim krásnym šatám a nespornému šarmu skončila večer v hoteli, bez bytu, ale aspoň s fľašou ružového na zlepšenie nálady.

Prvý byt bol malý a tmavý, ponúkaná izba mala snáď desať metrov štvorcových a žena v inzeráte zabudla dopísať, že „retro“ byt v tomto prípade neznamená štýlový dizajnový nábytok, ale len taký, ktorý štyridsať rokov nikto nevymenil za nový a že v podstate nehľadá spolubývajúcu, ale niekoho na príležitostnú opateru počas jesene života.

Druhý byt bol nechutne špinavý, čo si Natália všimla už v predsieni, ale keď uvidela balkón, kde sa kopili vrecia s odpadkami a už dosahovali balkónový múr, vedela, že šváby za spolubývajúcich určite nechce.

Tretí byt bol podkrovný, čo samo o sebe znelo romanticky, avšak nikto v inzeráte nespomenul, že podkrovná izba nemala žiadne dvere. Nezachránila to ani vlastná kúpeľňa. Asi preto, že ani tá nemala dvere. A to, že na spodnom poschodí bývali dvaja chalani asi ani netreba dodať.

No a tak večer znova trávila listovaním ponúk na internete, vo všetkých facebookových skupinách a portáloch, ktoré poznala a dúfala, že ten pravý byt na ňu ešte len čaká. Na doobedie ju však čakala posledná obhliadka. A ako sa ukázalo, ani to nestálo za nič. Bezradne postávala pred poslednou bytovkou a ani nemala

chuť na obed, čo u nej znamenalo, že level zúfalstva a beznádeje dosiahol maximum. Absolútne netušila, čo bude robiť. Vedela len jedno, a to, že domov do Bystrice sa so stiahnutým chvostom nevráti. Bolo potrebné priznať si, že ani Ibis nie je dlhodobé riešenie. Hlavne preto, že bol vysoko nad jej súčasný rozpočet.

Ako znamenie vyššej moci jej cinkla správa na WhatsApp. Na odpoveď z toho bytu čakala vyše týždňa, takže už ani nedúfala, že by sa jej niekto ozval. Dievča sa predstavilo ako Sofia a spýtalo sa, či má ešte stále záujem a kedy by mala čas na obhliadku. Natália trochu zúfalo napísala, že môže hocikedy a Sofia ju pozvala na siedmu večer. V okamihu jej odpísala, že príde, a tým povýšila doterajšie zúfalstvo na ešte vyššiu úroveň. Je piatok večer a ja nemám na programe nič lepšie než obhliadku, pomyslela si skleslo. No ale ak už ani toto nevyjde, čaká ju buď pozícia ošetrovateľky alebo smetiara, prípadne ešte bývanie ďaleko od školy a centra.

Natália bola taká demotivovaná, že už ani do tejto poslednej šance nekladala priveľké nádeje. Svoje krásne šaty a sandále nechala v skrini a na obhliadku si obliekla krátke rifle, bielu blúzku a plátenky. O 18:59 rozhodne zazvonila na zvonček s menom Albrecht a dvere sa otvorili bez toho, aby sa jej niekto vo zvončeku ozval. Potlačila ich a podľa pokynov zo správ vyšla na druhé poschodie z dvoch, v dome zo začiatku dvadsiateho storočia, a zabočila vpravo. Na každom poschodí boli len dva byty, na každej strane schodiska jeden.

Dvere boli pootvorené a vykúkala z nich usmiata tvár. Natália si všimla, že dvere sú nové a vyzerajú kvalitne. Dievča vo dverách sa naďalej usmievalo a otvorilo jej dokošan. Tvár patrila nížkej blondínke s dlhými rovnými vlasmi. Na sebe mala legíny a voľné tričko.

„Sofia?“ spýtala sa Natália opatrne. Zatiaľ sa jej to zdalo príliš dobré.

„Áno,“ prikývla.

„Natália. Teší ma,“ usmiala sa späť, radosťou takmer podskočila.

V predsieni stáli úhľadne zoradené topánky, lodičky aj žabky. Pár veľkých tenisiek a turistických topánok, dokonca aj jedny bežecké s hlinou na sebe. Na háčikoch boli zavesené bundy, na stojane za dverami sako na vešiaku. Všade vládol prekvapivý poriadok, dokonca ani v rohoch sa nepovaľoval prach a predsieň nesmrдела topánkami, ale voňala ako les vďaka bytovej vôni položenej na skrinke. Evidentne tu žijú poriadkumilovné baby a jeden turista s bahnovými teniskami, usúdila.

„Vítaj u nás! Poď, ukážem ti tvoju budúcu izbu,“ povedala a vykročila pred Natáliou.

Natália poslušne kráčala za ňou a nestačila sa diviť, aký je byt krásny a priestranný. Poučená z predchádzajúcich obhliadok očakávala problém. Sofia kývla na dvere svojej izby a na dve ďalšie, kde bývali „chlapci“. Takže to teda nie je dievčenský byt, ale byt usporiadaných chlapcov. Sofia ďalej otvorila dvere na záchod a druhé do priestrannej kúpeľne s vaňou. Natália sa kochala ligotavými kachličkami, záplavou kozme-

tiky na poličkách a farebnými uterákmi na zvislom radiátore. Ďalšie dvere viedli do modernej kuchyne s krásnym kávovarom a šľahačom na mlieko. Už len pre ten kávovar by sa tu oplatilo bývať, pomyslela si, a už sa videla popíjať teplé cappuccino za jedálenským stolom z bledého dreva. Všetko tu vyzeralo ako z katalógu a prekvapivo aj cena za izbu bola zaplatiteľná. Určite ten problém bude v „jej“ izbe. Sofia si ju nechávala nakoniec. Otvorila svetlé drevené dvere a Natália pochopila, čo znamená láska na prvý pohľad. Muškáty v byte s Tomášom sa v porovnaní s touto izbou zdali smiešne. Natáliina izba bola veľká, svetlá a mala dokonca aj malý balkón. V izbe bola manželská posteľ z bieleho dreva, šatníková skriňa aj písací stôl. Všetko vyzeralo byť nové a moderné, krásne zladené. Kde bol teda háčik?

„Čo na ňu povieš?“ spýtala sa Sofia s pohľadom, že si je vedomá, že ponúka poklad.

„Kedy sa môžem nasťahovať?“ zavtipkovala Natália a ďalej sa rozhliadala okolo seba, keď zastala na malom koberčeku v strede miestnosti. Sofia sa spokojne usmievala, obe si pomysleli, že bývať spolu by mohlo byť fajn. Natália to vedela podľa výrazu Sofiných očí. Bolo to tam.

Vchodové dvere hlasno buchli, niekto došiel domov.

„To bude Gabi,“ povedala Sofia a vykročila k dverám. Natália ju teda nasledovala a udržiavala pár krokovú vzdialenosť.

Vo dverách stál vysoký štíhly chlapec. Na sebe mal

čierne rifle, čierne tričko a čierne tenisky. Stál k nim otočený chrbtom, takže zozadu z neho videla len tmavohnedé vlasy, nakrátko ostrihané na bokoch a v strede trochu dlhšie, jeho chrbát, ktorý sa pod tričkom napol, keď sa zohol, aby si tenisky úhľadne zarovnal k ostatným, až potom sa otočil k nim.

„Sof,“ pozdravil bez pozdravu.

V úzkej tvári mu svietili svetlomodré oči a na pravom líci mu vykukla jamka, keď sa usmial na Sofiu. Pery mal pekne vykrojené a na chlapca nezvyklo plné. Potom zaregistroval Natáliu, pár sekúnd bezvýrazne skúmal jej tvár a úsmev sa mu z pier vytratil. Otočil sa späť k Sofii a povedal len jedno slovo: „Nie.“

„Gabriel,“ napomenula ho nespokojne. „Toto je Natália,“ povedala smerom k predbežne vybranej novej spolubývajúcej.

Gabriel sa teda otočil k Natálii. „Neberieme ťa,“ oznámil jej dôrazne.

Natálii jeho privítanie doslova vyrázilo dych. Pár sekúnd naňho neveriacky pozerala, kým sa zmohla na slovo.

„Prečo nie? Veď o mne nič nevieš,“ namietla ešte stále v šoku, ale on si ju ani len nevšimol. Ostentatívne prešiel okolo Natálie a bytom sa ozvalo hlasné zatvorenie dverí, ktoré by sa dalo nazvať aj obyčajným našťavným tresknutím. Natália nechápala, čo sa stalo a ani prečo má zrovna tento čudák pocit, že má rozhodujúce slovo, či tu bude môcť bývať alebo nie.

Sofia sa na ňu ospravedlňujúco usmiala. Vyzerala

zahanbene a mierne bezradne. „Prepáč. Hneď som späť,“ dodala a šla do izby za ním.

Natália sa cítila ako idiot, postávala v cudzej predsieni a doliehal k nej zvýšený hlas, ktorý zreteľne vyslovoval slová: „Povedal som, žiadne dievča.“ Tak sa teda aspoň dozvedela, že to nebude ňou, ale radšej sa už začala obúvať a v duchu zamávala kobercu a veľkej bielej posteli. Natália kľáčala a viazala si šnúrky na tenis-kách, keď sa k nej Sofia vrátila.

„Gabriel je...je trochu svojský,“ začula nad sebou Sofiin hlas. „Ale neboj sa, zvykneš si,“ dodala nevinne, ale vtedy už si Natália rezignovane prehodila tašku cez plece.

„Asi nie,“ odvetila a hnevala sa sama na seba ako urazene znie. „Počula som vás,“ pokračovala a Sofiin úsmev poklesol.

„Zajtra sa ti ozvem,“ povedala na to Sofia.

„To je ako „ozveme sa vám“ na pracovnom pohovore?“

„Nie, ja sa naozaj ozvem. Ver mi. Ak ťa to ešte úplne neodplašilo, tak ja by som ťa tu mala veľmi rada. Páčiš sa mi. A okrem toho, vyrovnalo by nám to tu sily, Gabrielovi by to neuškodilo,“ dodala sladko a Natália sa predsa len usmiala.

Zmohla sa však len na strohé: „Dobre“. Očakávala, že sa už nikto z nich neozve. A či by chcela s nimi bývať? So Sofiou by to bolo určite príjemné, s Gabrielom to stálo za zváženie. Ale tá izba bola taká pekná a navyše to bola jej posledná šanca. Všetko ostatné bolo oveľa

horšie ako nafúkanec vo vedľajšej izbe. Veď byt mal päť izieb, ani sa v ňom nemusia stretnúť.

Do kelu, ako som sa dostala až sem, pýtala sa sama seba, keď vykročila po chodníku smerom k hotelu. Bezradne si spomenula ako vyzeral byt, kde mali bývať s Tomášom. Dve izby, krásny a slnečný, s rozkošným malým balkónikom, kde si hneď predstavila samu seba usadenú na stoličke s rannou kávou v ruke. A zrazu sa tu musí doprosovať za bývanie s čudákom. Cestou si kúpila zmrzlinu, rovno tri kopčeky a odignorovala v hlave hlas svojej mamy, ako nad ňou vzdychá a ohŕňa nos nad prázdnyimi kalóriami a trojdňovou dávkou cukru na jedno posedenie, ešte k tomu večer. Aby prišla na iné myšlienky, pustila si film a evidentne pri ňom zaspala, lebo sa zobudila s okuliarmi otláčenými na pravom líci a so zhasnutým laptopom, sklznutým na paplône vedľa seba.

Na druhý deň jej prekvapivo predsa len cinkla správa od Sofie, dokonca hneď ráno, a v nej jej oznamovala, že sa môže nastahovať už v nedeľu a ak nič nemá, tak by sa ony dve mohli stretnúť dnes večer. Priložila čas a adresu jednej kaviarne.

Nakoľko Natália v celom meste poznala jedného človeka, s ktorým sa už ale nerozprávala, tak pozvanie prijala a na tvári sa jej začal rozťahovať úsmev. Mám svoj prvý byt, dospelácky byt, sama, v cudzom meste. Som dobrá, hrdo pochválila samú seba a ráno plánovala stráviť balením. Doobeda sa sama poprechádzala po centre, pochodila staré uličky, pekné námestia, sadla si

na kávu na terase a vracala sa po nábreží. Klamala by, ak by tvrdila, že sa necíti osamelo. Takto som si to ani zďaleka nepredstavovala, zúfala si. Mala sa tu prechádzať ruka v ruku a bozkávať sa na lavičke. Prsty mala zabárat do jeho svetlých hustých vlasov a jeho ruka mala blúdiť po jej chrbte... Ale už dosť, povedala si nahlas. Toto je to najhoršie, čo môžem urobiť. Smútiť za niekým, kto o mňa nestojí a dal mi to najavo tým najsprostejším spôsobom. Vzdychla si a zakázala si akékoľvek myšlienky uberajúce sa k Tomášovi, aj keď to bolo poriadne ťažké.

Vrátila sa do hotela, aby sa nachystala na večerné stretnutie so svojou novou spolubývajúcou. Vždy, keď to slovo vyslovila a uvedomila si, že má konečne kde bývať, musela sa usmiať a tajne naradostene poskakovať. Poslednú pol hodinu čakania, kým odíde do mesta, využila na prezeranie stránok s bytovými doplnkami, aby si svoje nové bývanie zútulnila. Keď sa nastahuje, už si to len pôjde obzrieť, niečo si aj kúpi a snáď jej z úspor aspoň trochu ostane. Na účte mala peniaze z Vianoc aj narodenín, nejaké dávno poodkladané občasnú vreckové a hlavne peniaze na depozit a bývanie s Tomášom, ktoré otcovi nevrátila. Bolo jej jasné, že na platenie bytu a na prežitie to vystačí len na začiatok a bude to chcieť nejakú prácu. Dovolenka pomaly končí, čaká ju posledná noc v hoteli a začína sa skutočný život.

Keďže dnes bola prvá sobota, ktorú strávi vonku v meste, povedala si, že na to sa treba patrične pripraviť. Obliekla si žlté letné šaty pod kolená a sandále na rov-

nej podrážke, ak by si večer dala víno a nie kolu. Vlasý si nechala rozpustené, aj tak sa s nimi nedalo veľa vymyslieť, ak sa jej ich nechcelo trápiť žehličkou. Posledné roky ich trápila denne, inak doma počúvala, aká je príšerne neupravená, keď sa jej kučery motajú okolo tváre. Dnes si ich teda nechala rozpustené, z postele si vzala kabelku a vybrala sa von pešo. Mala ešte čas, vzduch bol príjemný, a tak si povedala, že prechádzka jej prospje, aj tak jej už z tej hotelovej izby začínalo šibať.

Do podniku išla podľa navigácie, inak by sa určite stratila. Rozhliadala sa po terase malého bistra v peknom starom dvore. Dlážka bola obložená drevom a hore sa hompáľali reťaze žltých žiaroviek. Vtedy zbadala Sofiu ako na ňu máva. Keď Natália prišla k stolu, Sofia vstala a objala ju. Natália nebola zvyknutá na takéto srdečné správanie a trošku zarazene ju objala naspäť. Bolo to prekvapivé, ale príjemné. Sofia mala veľké guľaté modré oči, z ktorých vyžarovalo teplo.

„Ach, som taká rada,“ povedala na úvod, keď sa posadila.

„Asi budeš čarodejnica,“ zasmiala sa Natália. „Ako sa ti to podarilo?“ narážala na Gabriela.

„Mám na to svoje páky,“ zasmiala sa Sofia a Natália ostala zmätená.

„Takže vy dvaja....?“ nechala otázku nedopovedanú.

„Ale neblázni,“ mávla rukou. „To si ani neviem predstaviť. S Gabim sa poznáme sto rokov. Je môj najlepší priateľ, ale nič viac,“ uzavrela.

Obočie Natálii určite vyskočilo až do vlasov. Priateľ?

A dokonca najlepší? Sofia vyzerala celkom príčetne, takže Natália nevedela pochopiť, čo ju púta k tomu oduťmu čudákovi, ale nič na to nepovedala. Sofia si jej výraz vysvetlila tak, že neverí, že sú ozaj len kamaráti a povedala, že s Gabim sa poznajú od základnej školy a že nič viac sa nikdy nestane. Tá detská prezývka, Gabi, Natálii vôbec nepasovala k neprijemnému dospelému mužovi, ktorého stretla. Sofia o ňom hovorila s nehou v hlase a ona sa len čudovala, či ide ozaj o toho istého Gabriela. Podišla k nim čašníčka a Natália si automaticky objednala dve deci na zahnanie rozpakov a na pôvodnú kolu celkom zabudla. Sofia iba povedala, že si dá to isté a znova osameli pri rozhovore.

„Tak mi povedz niečo o sebe,“ vyzvala ju nedočkavo Sofia. Natália sa cítila ako na pokračovaní prijímacieho pohovoru, až na to, že už snáď ponuku s bytom Sofia nezoberie naspäť. Natáliinej introvertnej povahe sa celkom nepozdávalo zdôverovať sa, ale keď už spolu budú bývať, niečo o sebe aj tak zistia.

„Hm, čo ja viem...“ začala váhavo. „Som z Banskej Bystrice, od septembra budem študovať anglickú filológiu a slovenčinu.“

„To znie dosť zaujímavo,“ Sofia sa žiarivo usmievala a Natália sa pri nej cítila príjemne a jej vonkajšie brnenie sa trošku roztápalo. To, ako sa usmievala a pochválila jej výber školy, bolo skutočne milé. Natália nepoznala nič zaujímavejšie, čo by študovala radšej.

„Moja rodina by s tebou nesúhlasila,“ zasmiala sa trpkó. „Všetci sú lekári a očakávalo sa, že pôjdem na

medicínu ako obaja rodičia, moja staršia sestra, jej snúbenec a môj bývalý,“ vypadlo z nej skôr ako sa stihla spamätať.

„No ale určite sú na teba hrdí, že si sa dostala na univerzitu,“ dodala Sofia jemne.

„Ako sa to vezme,“ povedala Natália neurčito. Vybalila si posledný rozhovor s rodičmi, kedy im pri večeri oznámila, že na medicínu nepôjde. Ešte dnes mala pred očami, ako na ňu zhrozene a sklamane pozerali a hovorili, že zošalela a zničí si život štúdiom niečoho, na čo je jazykový kurz alebo Google translator. Ako sa len bála, že budú mať pravdu. Ako len dúfala, že nebudú. Aj teraz jej pri tej spomienke zvieralo žalúdok.

„U nás je to jednoducho rodinná tradícia a ja som ju porušila. Očakávali odo mňa viac,“ dodala. „Myslia si, že to robím kvôli Tomášovi. Ale nie je to tak. Možno ma to len posunulo urobiť rozhodnutie, ktoré som sa predtým bála urobiť.“

„A ten Tomáš?“ spýtala sa Sofia tlmene, keď im na stole pristáli poháre.

„Chodili sme spolu od pätnástich, ale poznali sme sa od detstva. Naše rodiny sa priatelia, takže sme trávili spoločné prázdniny a vídali sa vlastne celý život. Nejak sa očakávalo, že budeme spolu, keďže bol len o rok starší. A tak sme sa dali dokopy. Pred rokom odišiel sem, študovať medicínu.“

„Vzťahy na diaľku málokedy vydržia,“ prehodila Sofia s účasťou v hlase.

„To áno,“ pritakala Natália a nechala si pre seba, že

sa sem mali nasťahovať spolu, až kým jej Tomáš pred mesiacom nepovedal, že má niekoho iného. Svoju spolužiačku. Pol roka. Pol roka, čo to ťahal s ňou a nechal ju plánovať ich spoločnú budúcnosť. Budúcnosť v byte, kam sa nakoniec nasťahoval s inou, ktorá teraz pije kávu na jej malebnom balkóne.

„Tak na nové začiatky,“ navrhla Sofia a pridržala pohár vo vzduchu.

„To znie dobre,“ priťukla si Natália o jej pohár.

Sofia s Natáliou ďalej preberali všetko možné a prvý pohár po chvíli vystriedal druhý.

„Prečo Gabriel povedal, že dievča do bytu nechce? A prečo práve on rozhoduje? Nemali by ste všetci hlasovať?“ spýtala sa jemne pripito a nie celkom sa jej podarilo zakryť podráždenie v hlase pri vyslovení mena Gabriel.

„Je to Gabrielov byt, takže technicky má hlas väčšiny.“

Natália sa nespýtala ako prišiel chalan v jeho veku k päťizbovému bytu kúsok od centra. Veď nemal viac ako dvadsaťdva, možno dvadsaťtri. Asi k nemu došiel rovnako ako Natália k svojmu autu. Darček od rodičov.

„Bude sa ti s nami dobre bývať,“ povedala Sofia rozhodne. „Iggy je milý a tichý, akoby tam ani nebýval. A potom som tam ja ako bonus,“ zasmiala sa, keď ukázala na svoju maličkosť.

„Tak mi na výmenu povedz niečo o sebe,“ vyzvala ju.

Pre ňu to určite nebol problém, zdala sa byť celkom

ukecaná. Sofia jej povedala, že má dvadsaťdva, rovnako ako Gabriel. Že keď mal voľnú izbu, tak sa nasťahovala. Nechcela bývať stále vo svojej detskej izbe v dedinke na Záhorí. Študuje žurnalistiku a sťažuje v malom vydavateľstve, kde robí recenzie na knihy.

„Takže mi posunieš niečo dobré na čítanie?“ nadhodila Natália.

„Na to sa môžeš spoľahnúť. Udeľujem ti povolenie vstúpiť do mojej súkromnej knižnice, keď spolu budeme bývať.“

„Platí,“ usmiala sa Natália spokojne, keďže všetky svoje knihy nechala doma a so sebou si zobrala len päť najobľúbenejších.

Zvyšok večera sa bavili o všetkom a o ničom a už bola takmer polnoc, keď sa rozlúčili s tým, že ráno sa uvidia. Natália Sofiinu pomoc odmietla, mala len dva kufre a autom to hravo zvládne aj sama.

Keď sa vrátila do hotela, sadla si k počítaču a len tak si ťukala.

Nové začiatky. Tie si vyžadujú uzavreté konce. Existujú však také konce? Alebo sa len život jednoducho prelína bez čiar a bodiek, z jednej kapitoly do druhej a tú uzavretú zbadáme až keď sme zrazu oveľa ďalej, inde, a na to staré sme takmer zabudli. Zrazu nám to príde ako milión rokov, aj keď sa nám zdá, že stojíme uprostred.

A kde som dnes ja? Chcela by som povedať, že na novom začiatku, aj keď je to možno len ďalšia kapitola. Ale začína dnes a píšem si ju sama. Len ja, pre seba.

A ako to viem? Cítim mravčenie v prstoch a v bruchu motýlie krídla strachu, ale toho dobrého strachu, hrdosti na samú seba.

Lia

Pridala to na svoj blog, *From Lia with love*. Zaklapla počítač, pohladila svoje kľúče od nového bytu, a zaspala.